

Leder fra Berlingske Tidende den 2. februar 1982**Narkomaner i registre**

De udtalelser, toneangivende politikere er fremkommet med om den foreslåede registrering af narkomaner, peger mod, at dette spørgsmål forbliver ubesvaret også i denne omgang eller i bedste fald må følge en meget trang vej gennem systemet.

I den livlige debat, der har været ført i Berlingske Tidende, er der brugt kraftige vendinger i karakteristikken af politikernes forudsætninger for at forstå rækkevidden af et nej til registrering. Uvidenhed er et af ordene. Tidligere chef for Cancerregistret, dr. med. Johannes Clemmesen har »med virkelig uhyggefølelse« læst politikernes argumenter imod registreringer.

Dr. Clemmesen siger som svar på den radikale Bernhard Baunsgaards tale om »de huller, der er konstateret i de eksisterende offentlige registre«, at der for de lægelige registres vedkommende ikke er påvist fejl eller skader og »slet ikke ulemper, der på nogen måde opvejer de store fordele, som samfundet har af registreringer«. Han spørger: Mon politikerne er klar over, at skader på lang sigt kun lader sig påvise ved en effektiv registrering? Ansvar for den stadige udvikling af narkomanien som den samfundsulykke, den er, vil han lægge ved politikernes dør.

Hagen Hagensen (K) modsætter sig registrering med henvisning til usikkerheden ved fastlæggelsen af grænsen mellem misbrug og afhængighed, »og hvem bliver den næste

samfundsgruppe, der skal registreres – måske de alkoholskadede?«

Her røres ved et centralt argument, der har medført megen forvirring i holdningerne til spørgsmålet om registrering af narkomaner. Man kan her i landet på fuldt lovlig vis købe, nyde eller misbruge vin og spiritus. Hvor tragisk afhængighed af spiritus end former sig for den enkelte, har ingen person eller myndighed adkomst til at stille sig i vejen for misbruget. Narkomanien derimod er uløseligt knyttet til kriminalitet. Den er baseret på stoffer, der ikke må indføres, besiddes eller forhandles. Hagen Hagensen må være helt på det rene med, at der ikke kan sættes lighedstegn mellem narkomaner og alkoholkere. Han kan som jurist umuligt være i tvivl om, at den retslige forfølgelse af narkohandlere er berøvet den fulde vægt, så længe man ikke har kontrol med forbrydernes kunder og tager deres problem i fast hånd.

Narkomanerne udgør en enklave i samfundet, som det ud fra hensyn til individet og helheden er rimeligt at træffe forholdsregler over for. Det er nødvendigt nu at få dette behov belyst på en saglig og udramatisk måde. Ideologisk bestemte forestillinger om registrering som udtryk for frihedstab beror på fejltænkning. Angsten for at anvende de midler, der kan hjælpe, har en høj pris – måske blandt andet 400 døde unge mennesker i dette år.